בעולה כתיב ניתני עולה ברישא חטאת

איידי 🌣 דאתי מדרשא חביבא ליה וניתני

חטאות החיצונות או איידי דנכנם דמן לפני

ולפנים חביבא ליה וצפונה בו בעולה היכא

כתיבא יושחם אותו על ירך המזבח צפונה אשכחן בן צאן בן בקר מנא לן אמר קרא יואם

מן הצאו יויו מוסיף על עניו ראשון וילמד

עליון מתחתון הניחא למ״ד מלמדין אלא

למ"ד אין מלמדין מאי איכא למימר ֹ∘דתניא

נואם נפש וגו' לחייב על ספק מעילות אשם 3

תלוי דברי רבי עקיבא וחכמים "פומרין מאי

לאו בהא קא מיפלגי מר סבר למידין ומר

סבר אין למידין אמר רב פפא דכולי עלמא

למידין והיינו מעמא דרבנן נאמר כאן נמצות

ונאמר ייבחמאת חלב ימצות מה להלן דבר

שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חמאת

אף כאן שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו

חמאת ורבי עקיבא מה להלן בקבועה אף

כאן בקבועה לאפוקי חטאת דמומאת מקדש

וקדשיו דעולה ויורד הוא ורבנן סאין גזירה

שוה למחצה יו ור"ע נמי אין גזירה שוה

למחצה אין הכי נמי והכא בהא ח קמיפלגי

ר"ע סבר ואם נפש כתיב יוי"ו מוסיף על

ענין ראשון ורבנן נמי הכתיב ואם נפש לימא

בהא קמיפלגי "דמר סבר "היקש עדיף ומר

סבר גזירה שוה עדיף לא דכ"ע דהיקש

עדיף ואמרי לד רבנן תחתון הוא דגמר

מעליון לאשם בכסף שקלים שלא תאמר לא

יהא ספיקו חמור מודאו מה ודאו חמאת

בת דנקא אף ספיקו אשם בר דנקא ורבי

עקיבא הא סברא מנא ליה נפקא ליה

מואת תורת האשם תורה אחת לכל האשמות

תינח מאן דאית ליה תורת מאן דלית ליה

תורת מהיכא גמר גמר יבערכך היים בערכך

תינח היכא דכתיב בערכך אשם שפחה

חרופה דלא כתיב ביה בערכך מאי איכא

למימר גמר באיל באיל: חמאת מנא לן

דבעיא צפון דכתיב יושחט את החטאת

במקום העולה אשכחן שחימה קבלה מנא

תורה אור השלם

וְשְׁחֵט אֹתוֹ עֵל זֶרְךְ הַמִּוְבָּחַ צְפֹנְה לְפְנֵי יְהֹוֶה וְזְרְקוּ בְּנֵי אַהַרֹן הַכְּהַנִים אֶת דְּמוֹ עַל

מח.

תימה דלעיל פרק כל

הפסולין (דף לב:) דרשינן בן הבקר

לפני ה' ואין השוחט לפני ה' ולא

אמרינן בן לאן מנין ולכמה דרשות

לא מלרכינן תרי קראי לבן בקר ולבן

לאן ושמא אהך דרשא הו"ו כבו מוסף סמיך אי נמי משום דבבן

לאן כתיב אותו למעוטי אילטריך

הכא לרבויי מיהו בההיא דבן הבקר

לפני ה' וסמיכה בו והפשט ניחא דלא

קאמר בן לאן מנין דפשיטא ברו דילפינן

תחתון מעליון אבל עליון מתחתון ס"ד דלא יליף: כזה דהדן דבר

שחייבין על זדונו ברת. ואם תאמר

היכי יליף מגזירה שוה מלות מלות

הא חטאת חלב גופה בהיקישא

ילפא כדאמר בהן 6 הוקשה כל התורה

לעבודת כוכבים וי"ל דכי האי גוונא

לא חשיב למד בהיקש אינו חוזר ומלמד

בהיקש כיון דחי לאו היקשא הוה

מוקמינא ליה בכל דבר ולא אתא

היקשא אלא כו למימר דלא איירי אלא בדבר שיש בו כרת: דבולי עלמא

היקשא עדיפא. וח״ת והחתרינן פ׳

השולח (גיטין דף מא:) דכ"ע גזירה

שוה עדיפא וי"ל הא דקאמר דכ"ע

היקש עדיף היינו לענין לי דטוב לנו

לעשות הגז"ש למחלה ממה שנבטל

ההיקש לגמרי אבל התם דמקיש או

חופשה דהיינו שטר להפדה לא נפדתה

דהיינו כסף לומר משחרר חלי עבדו

בשטר מועיל כמו בכסף וקאמר

גזירה שוה דלה לה מאשה עדיפא מה

אשה חליה לא מועיל והתם בחז לא נתבעל

ההיקש דשמא לריך למילי אוחרי ועוד

י"ל דשטר בשפחה כנענית לא קמ"ל כמו

אלא בגזירה שוה דלה לה מאשה

לכך קאמר דגזירה שוה עדיפא דטוב

לעשות גזירה שוה דתהוי שטר בשפחה

כמו גט דאשה שלא להועיל חליה ט

מלעשותו כמו כסף שסמוך לו והפדה

דהא מגט אשה נפקא שטר שחרור

ועיקר. ברוך: וחמאת בת

דנקא. פי׳ בקונטרס לאו דווקא אלא

דמים קלים שלא ניתן קלבה והדין עמו

דבהדיה היתה בפ' בתרה דכריתות

(דף מ.) גבי מפני מה לא נתנה

תורה שיעור במחוסרי כפרה ופריך

אלא מעתה חטאת חלב תהא לה

קלבה וא"ת הא בפ' מחוסרי כפרה

(כריתות דף י:) משמע דהוי בסלע גבי

האומר הרי עלי בסלע למזבח יביא

כבש שאין לך דבר שקרב בסלע אלא

בערכך בערכך. וא״ת רבנן אי אית להו גזירה שוה

גזילות או בכסף שקלים מנא להו ואומר ר״ת דאע״ג דאית להו אינטריך

ואם נפש שלא יהא ספיקו חמור מודאו דכי האי גוונא אמר פ׳ דם

שחיטה (כריתות כב:) ורבנן אע"ג דכתיב זאת תורת אילטריך ואם נפש

דבערכך בערכך א"כ [ואס] נפש למה לי ואי לית להו א"כ אשם

מסורת הש"ם

 ל) [יכמות כ: וש"גן,
 (ז [יכמות ט. וש"ג] ירושי שבועות פ"א ה"ד, ג) כריתות
 (ז [ושס כל הסוגיא ע"ש] ת"כ ויקרא חובה פרש' יב ה"א, ד) [סתם חטאת קרי חטאת חלב הסנסת מכוחת קרי מטחת מגב והטעם מבואר בד"י פוטה טו.
 ובכריסות כב: וע"ע צפיי הרא"ש נד"ס ד: ד"ה והר"ן,
 ה) [מנחות ד.], 1) [פסחים ה.
 וש"ניבמות ט. וש"נן, 1) [ניטין מא:ן, ה) וע' פירושו בתו' ברכות (מ.], (0) [ע' פירוטו נמו׳ כרכות
 (ב"ד"ה אלה], (0) [מנחות נה:]
 (ב"ד"ה ד"ה, ל) ויקרא יט כא,
 (ב"ד ה"ה, ל) [עכת
 (ב"ד ה"ה, (0) [עכת ווע"ע תוס' ברכות gu.], a) סט.], מ) [וע"ע חוס' ברכות נ. ד"ה אלא וחוס' יבמוח נט. ד"ה דומיא], נ) [וע' ביתר ביאור חו' מנחות קו: ד"ה כבש וחו' כריחות י: ד"ה מכללן:

שינויי נוסחאות

א] החיצונות ברישא איידי דהני נכנס דמן כו' (*ש"מ): ב] ני"א צפון (בריצ): גן 5"ל למידין עליון מתחתון וכרי אין למידין (*שחברים. וכ"ה בכש"י, והפססק הנקודה 5"ל לחר מיבת מתחתון: ד] נ"ל למחצה. לימא בהא קמיפלגי דמ"ס אין ג"ש למחצה ומ"ס יש ג"ש למחצה. דכ"ע אין ג"ש למחצה וה"ט דר"ע דכתי למחצה ווי"ט מוסיף וכרי ואם נפש וי"ו מוסיף ורבנן נמי הכת׳ ואם נפש לימא ורבן נמי הכתי זאם נפש לימא בהא קא מיפלגי דמר סבר בהא קא עדיף וברי (שיים, וכעייז וסקול עדיף וברי (שיים, וכעייז וסקוג'ל הסס סלימל ככי"ל כלן, [ילויין שבעמכ"י וכי"ל ללו מחקו קלויין שבעמכ"י ורי"ע במי אין קרוש לפמינו ורי"ע במי אין גש למחצה והטוסי מליל לי"ל לייל ג"ש למחצה והמס הכיינ ליצ אחר קטע זה. וליצן: הן מינות בהא קמיפלגי ליתא בד"ו רפ"ט וש"ח וכ"ה נכון (דק"ם): ון נ"ל עדיף לעולם אימא לך (דמ"ס) עדיף לעולם אינא לך (דמ"ס) [רכ"ע] דהיקש גמי עדיף ואמרי לך כו'. כך כתוב נספרי כתיבת יד (ש"ח). [ברוב כתה"י ובד"ו ליתה תיבת לא שבנדפס]: ונדיץ לימל מינמ לא שנמלסכן:

וֹ "לא הכהן מדמה באצבעו
וין בילה מנה באצבעו
ויקיבול דמה מקבל עצמו
ולקח ולקח והשכחן קבלה מקבל עצמו
ולקח ולקח והשכחן למצוה
הפסוקים. [ומש"כ נטוסח זה
היקיבול דמה וכרי גנ" דסול
מנוף הסרטל, וכתו למקו (מנו ל)
גני קבלה דלשכן: ח] ל"ל קח
עלפ": מן "נהיא וויחס צותו
ולצ"ל ברש" (ש"ה). ולקה בלות
ולצ"ל ברש" (ש"ה). ולקה בלות
במקום אשר ישרט וגני היכן במקום אשר ישחט וגו׳ היכן . עולה נשחטת בצפון ומה עולה עודה נשחטת בצפון ומה עודה נשחטת בצפון אף זה (שמכ"): ') מהם בשפון אף זה (שמכ"): ') מהם חלב ("ש"מ"): 'ב] ל"ל דגמרת ("ש"מ): 'ב] ל"ל דגמרת ("ש"מ): 'ז] ל"ל דתחתון ("ש"מ): 'ז] מינת שתות נמחק (ש"מ): ונכתה"י לועלו: מו] אלא כלומר וכנותה" ליונו. בון אלא כלומר (ש"ח): בון ביה בשפחה חרופה באיל האשם ובאשם מעילות נמי כתיב כו' כל"ל (ש"ח). [וכ"ה ככ"" אלא דשם לא נמחק מיבות ובחד מהנך] וע' לש"ש: יו] תיכת נמי נתחק ("ש"ח): יח] תיכת נמי נתחק ("ש"ח): יח] דכתיב בהו כבש ("ב"ש): ימ] כלפוס ונליה שמעתי: ב] דאבמקום העולה נמי קאי בן האבמקום העולה נמי קאי
והך לקיחה קבלה היא דגמר
לה בג"ש כוי לנ"ל ("ש"ח:
באן נחלקין שם ויקבל מנלן
(כתח", וכע"ד בש"ח: בבן נ"ל"ל
דרייו מוסיף (ש"ח: בו נ"ל"
דרייו מוסיף (ש"ח: בו נ"ל" דממיכה (שית): כדן דמשיטא דמוי"ג מוסיף ילפינן (שתכי"ג)

בהן "צ'ל כדאמרינן בפ"ק

דיבמות (ע מ") (ש"מ): כון "ע"ל

בגוירה שוה (הנריים): כון "ע"ל

למעט ולמימר (פ"ל (ש"מ):

בחן "ג"ץ התם כלי ומ"ח וצ"מ):

לן "ע"ל בחציה (ש"מ): לאן "ע"ל

נוסף האשם שפחה (ש"מ): לאן כ"ל

נערכך: לבן דאי מזאת תורת

הו"א הני מילי כי ל"ל (ש"מ):

הו"א הני מילי כי ל"ל (ש"מ): הו"א הני מילי כו׳ כל"ל וש"ם: לבן נ"ל למדרש מייח: לדן נ"ל גלן ("ל למדרש (ש"ח): לדן ("ח" מעילות א"ג לעולם רבנן לא דרשי בערכך, ושאר אשמות נפקא להו מקרא אחרינא. ובת"כ יליף לה כר: [הד"ח] ולא גרים חשם שפחה כו' (שחברי. תלוי בספק מעילות וי"ל דבערכך לא משמע להקיש א אלא לענין כסף שקלים ומהאי טעמא נמי איצטריך לר"ע ואם נפש לספק מעילות אי: אשם שפחה הרופה באיד איד. ובחורת כהנים יליף אשם שפחה לכסף שקלים מגזירה שוה אשם אשם יכול או אף אשם נזיר ומצורע כו' מ"ל הוא והיינו טעמא דממעט אשם נזיר ומצורע טפי משאר אשמות משום דבאין כבש שהוא בן שנה כדפירש רש"י:

בעולה כחיב. גבי עולת לאן בויקרא ושחט אותו על ירך המזבח לפונה: מדרשה. מהיקשה דכתיב במקום השר תשחט העולה [ויקרה ו]: עליון. פרשת בן בקר למעלה מפרשת בן לאן: הניחא למאן דאמר למדין. עליון מתחתון על ידי וי"ו המוסיף: ואם נפש. גבי אשם תלוי כתיב בויקרא ואם נפש כי תחטא וגו' ולמעלה הימנה פרשת מעילה ודאית שידע לאחר זמן שנהנה מן פר ושעיר של יום הכיפורים כו': מכדי צפוז

ההקדש בשוגג וחייבין עליה אשם ודחי: על ספק מעילות. הקדש וחולין לפניו ונהנה מאחד מהם יו כסבור שניהם חולין ועכשיו אינו יודע מאיזה מהן נהנה מביא אשם תלוי להגן מן היסורין עד שיודע לו שודאי מעל ומביא אשם ודאי וגם הוא איל בכסף שקלים: למדין. עליון מתחתון פרשת הקדש מפרשת אשם תלוי שתחתיה למימרא דהנהנה מן ההקדש נמי מייתי אשם תלוי על ספיקו: נאמר מצות. באשם תלוי ועשתה אחת מכל מצות (ויקרא ה) וכן בחטאת נשם דן: מה חטאת. באה על שגגת זדון כרת כדילפינן בהוריות (דף ח.) אף אשם תלוי על ספק דבר שודונו כרת ושגגתו חטחת: ורכי עקיבת. גמר לה להך גזירה שוה הכי מה חטאת או קרבן קבוע לעני כעשיר אף אשם מלוי אינו בא אלא על ספק חטאת קבוע: לאפוקי. ספק נכנס טמא למקדש ספק לא נכנס הואיל וודאי בעולה ויורד אין מביא על ספיקו אשם תלוי: אין גו"ש למחלה. וכי היכי דגמרינן יבו לה לגבי הא מילתא גמור מיניה נמי דאינו בא אלא על ספק כרת: ואמרי לך רבנן. היקש להכי אתא תחתון תו הוא דגמר מעליון לקנות אשם בשתי סלעים דגבי אשם מעילות כתיב בערכך כסף שקלים וגמר אשם תלוי מיניה שלא תאמר לא יהא ספיקו של כרת חמור מוודאו: דנקא. שתות דו כלומר מעה כסף שהוא שתות של דינר ולאו דווקא נקט אלא ביו דמים קלים בעלמא שלא ניתן לה קצבה: מינה מאן דאים ליה סורם. בשמעתא קמייתא דמנחות (דף ג:): בערכך בערכך. באשם תלוי ובאשם גזילות כתיב בערכך לאשם וגמרינן מערכך דאשם מעילות דכתיב ביה בערכך כסף שקלים: גמר באיל באיל. כתיב ') ביה יו באיל האשם ובחד מהנך נמי כתיב באיל האשם ואשם נזיר ואשם מלורע נמי יו לא מרבינן משום דכתיב יהו כבש בן שנה ומדאיל שהוא בן שתי שנים בא בשתי סלעים כבש בן שנה בא בסלע. כולה שמעתין יש בכריתות (דף כב:): את החטאת. יתירא הוא דהא בחטאת קאי והוה ליה למכתב ושחט אותה למה לי את החטאת בנין אב לכל ששמו

חטאת שטעון לפון דלא תימא דווקא שעירת יחיד דכתיב גביה: ולקה הכהן. בתר ושחט כתיב בחטחת יחיד ומשמע במקום ₪ העולה נמי ילקח והך לקיחה קבלה דגמר בג"ש בת"כ ל נאמר כאן לקיחה ונאמר להלן לקיחה ויקח משה חלי הדם וישם באגנות (שמות כד): מקבל עלמו. שלריך לעמוד בלפון ולא יעמוד בדרום ויושיט ידו בלפון סמוך לו אלל אמלע עזרה שהדרום והלפון נחלקו כאו שם וקיבל מנלן דהא אמר לקמן אם עמד בדרום וקיבל בלפון פסול: ולקה לו יקה. סרסיהו למפרע ודרשהו את עלמו יקח למקום הדם: קרא אחרינה כחיב. דדרים ליה תנא לעיכובא כדתניא. ושחט אותו וגו׳ בשעיר נשיא כתיב: אף זה בלפון. האי קרא מגמר עליה: וכי כו׳ דאי לבו מחורה אחת הני מילי לשאר אשמות אבל אשם חלוי לא יהא חמור ספיקו מודאו וא״ת לרבנן מגזירה שוה דבערכך נמי נילף אשם

לן דכתיב יולקח הכהן וו מדם החמאת מקבל עצמו מנא לן אמר קרא ולקח לו יקח ח אשכחן למצוה לעכב מנין קרא אחרינא כתיב מושחם אותו במקום אשר ישחם את העולה 20 ותניאם ייהיכן עולה נשחטה בצפון אף זה בצפון כבש והאי סלע היינו בלא נסכים דקאמר דחס רחמנא עליה למיהוי [חד] משיתסר בעשירות וי"ל דהתם למלוה מן המובחר 0: תינה למאן דאית ליה ואת תורת. פלוגמא נשמעתא קמיימא במנחות (דף ג:) והכי נמי הוה מלי למיבעי לרבנן מנא להו אשם בכסף שקלים בכל אשמות כיון דלית להו זאת תורת:

איירי [דאתי מדרשא] חביבא ליה. ואם תאמר אם כן ליתני ז א מיי פ"ט מהלכות שגגות עולה לבסוף כדפריך בשמעתא קמייתא דיבמות (דף ג.) גבי אחות אשה ויש לומר איידי דאתיא עולה בציבור תניא בהדי חטאות דבאות בליבור והדר תניא אשם דאינו אלא ביחיד: אשכחן בן צאן בן בקר מנלן.

הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: ויקרא א, יא 2. וָאָם מִן הַצֹאן קַרבָּנוֹ מִן בּי יָּאָם בּּוְ נִיבּאוּ אָן בָּעְיִם לְעלְה זָבָר תָּמִים יַקְרִיבָנוּ: זְבָר תָּמִים יַקְרִיבָנוּ: 3. וְאָם נֶפֶּשׁ כִּי תֶחֶטָא וְעְשְׂתָה אַחַת מִבָּל מִצְוֹת יְהֹוָה אֲשֶׁר לא תַעְשֶּׁינָה וְלֹא יָדַע וְאָשֵׁם וְנַשַּׁא עַוֹנוֹ: ויקרא ה, יז רא נונשינוי זרא זוע זישה וְנְשָׁא צֵונו: ויקרא ה, יז 1. דַּבּר אָל בְּנֵי יִשְׂרְאַל לַאמר נָפָשׁ כִּי תָחֶטָא בִשְׁנְגָה מִכּל מצְוֹת יְיֹּנְוֹה אֲשֶׁר לֹא תַצְשִׁינָה

וְעֶשָׁה מֵאַחַת מֵהַנָּה: ל. רְּאַת תּוֹרַת הָאְשָׁם לְּדֵשׁ קָרְשִׁים הוּא: ויקרא ז, א קָרָשִׁים הוּא: מִעַל וְתְיִטְאָה 6. בשגגה מקדשי יהוה והביא בְּשְנֶּאֶר בָּאָן שׁ יְּיְתֶּיה אָנִל הָמִים מן אָת צֵּשְׁמוֹ לִיהֹוָה אַיִּל הָמִים מן הַצֹּאן בְּאַרְבְּרְ בָּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֵל הַלָּדִשׁ לְאָשָׁם:

ז. וְהַבִּיא אַיִל תָּמִים מִן הַצֹּאן 7. וְהַבִּיא אַיִל תָּמִים מִן הַצֹּאן . בערכר לאשם אל הכהן וכפר רָאָ דְּךְ יְּנָישָׁם טֶּל נִוּבנֵין וְדְּיֶּ עְלֶיוֹ הַכּּהֵן עַל שְׁגְנָתוֹ אֲשֶׁר שָגָג וְהוּא לֹא יָדַע וְנָסְלַח לוּ: ניקרא ה, יח ויקרא ה, יח וְאֶת אֲשָׁמוֹ יָבִיא לִיהֹוָה

י, וְיָּגֶּיִר וְּיִּבְּרַיִּי, בְּיִבְּיִּרְ אָיִל תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְבְּךְּ לְאָשָׁם אֶל הַכֹּהֵן: שם, שם, כה 9. וְסָמֶךְ אֶת יְדוֹ עֵל רֹאשׁ הַחַשְׁאת וְשְׁחַט אֶת הַחַשְּאת בַּמְקוֹם הָעלָה: ויקרא ד, כט

.10 ולקח הכהן מדם החטאת 10. וְלְּקֶּוֹי וְוּבּוֹיְן הָּוְיּט וְיִנְיּהְּאוֹרְ בְּאֶצְבְּעוֹ וְנָתוֹן עַל קַרְנֹת מִוְבָּח הָעלָה וְאָת דְּמוֹ יִשְׁפֹּךְ אָל יְסוֹד מִזְבָּח הָעלָה: ויקרא ד, כה 11. וְסְמַךְ יָדוֹ עַל ראש הַשְּׁעִיר ושחט אתו במקום אשר ישחט יְשְׁנֵוּט אוֹנוּ בְּנְּקוּם צְּנֶשֶׁוּ יִשְׁנֵאת אֶת הָעלְה לִפְנֵי יְהֹוֶה חַטְּאת הוא: ויקרא ד, כד

מוסף רש"י הובא בעמ' קודם

שימה מקובצת ורבי עקיכא האי סכרא מנא ליה.

מימה מאי קושיא תרמי שמעית מיניה, כמו שסבר ילמוד עליון מתחתון כמו כן סבר ילמוד מחתון מעליון דאין (ג"ש) [היקש] מתחם (מפרון ליחן (ג ש) (יחיקש) למחלה, ויייל דאי הוי לריך היקשם למשם בכסף שקלים הוי ליה לדרוש הג"ש לגמרי והיקשא הוי מוקי למחתון לענין אשם בכסף שקלים ולא צליון מתחתון, משום דלעולם יש לנו לומר דאין ג"ש למחלה יותר מאין היהשא למחצה הואיל ואיכא למימר ישקפת במחום החלפר דמיפט במינור [ד]ההיקש אילטריך לתחחון מעליון ולא (לעניון) [לעליון] מתחחון כדפיי. לשון חום׳ אחרות, וי״ל דהסברא שלא (מהא) [יהא] ספיקו חמור מודאו עדיפא כל כך שאם היה סותר אותה ינונות דואת נחש דילחוד חחחוו מטעם דואם נפש דילמוד מחחון מעליון לא היה מוקי ואם נפש לדרשא אחרם ואא לאחר ילמוד מחחון מעליון אין: שאן דליה איה תורת מדיבא גבור. וה"ה דלודכן מלי למבעי מנא להו כל האשמות בכסף למבעי מנא להו כל האשמות בכסף לנובשי מנה נהי כל המשמחת בכסף שקלים. ואיית והא לקמון בפרק דם מטאח (דף 12.) אמריען שאם הזה מדם מטאח על הבגד טעון כיבום, ואע"ג דלא כמיב אלא גבי מטאח המכלכלת מ"מ ילפינן שאר (חטאת) [חטאות] וואם חורם החנואת. ולא האוור הח י"ל דודאי לענין דבר שכתוב באותה פרשה בהדיא דכתיב (והבגד אשר סום עליו מדם החטאת וכבם בגדיו) אשר יום חדמה על הדוד אשר יום [משר יום מל מם משר יום עליה תכבסן ליכא מאן דפליג דילפינן שאר החטאות מחורת, אבל הכא לענין כסף שקלים דלא כתיב בהדיא איכא מאו דלים ליה חורת. עוד יש ליכה נותן דיכת פים שורת. עוד יש לימר [דהכא הכי קאמר] לנחלן דלית ליה טורת לסתור הסברא שלא תהא ספיקו כו' כדפי" (לקנון במוד"ה דכו"ע) שהיא סברא עדיפא כל כך: חשאת מגלן. פי׳ הפנימיות. וח״ת ומחי . מיימי הרא דכתיב בחטאת החיצוניות

ועש בחידושים: לחן ליי למכתב ושמט אומה וכמיב אך ברי (צדיק): לון בד' וילנא הגיהו כאן הרבה לל"ל כלל:

ופשיל ממילף מטאם הפמימיות, וי"יל דופקא לן משום דהוי ליי למכתב ושמט אומה וכמיב את המטאם, א"כ בנין אב הוא לבן ששנו מברה אף ברי (צדיק): לון בד' וילנא הגיהו כאן הרבה לל"ל כלל:

מש"ג דגבי בשבת ימיד ממיב פש"ה (מחרים: קבלה מגלין. דכמיב ולקח, ואמקום שלה קאי למת דקבלה נמי בלשון לקחה הייש קבלה כדולפיין

מק"מה לקיחה מסיני כדכמיב ויקח משה וגר. והא ליכא למימר מהיקשא דאיתקש קבלה (למטאת) [דמטאת] לשמיטה דמטאת, דא"כ הוי היקש מהיקש ששחש מוסילה שמים מהיקש שבים מהיקש מדיקה לא בשברני ורש"ה אשברני תרי קראי לבן בקר רובן צאת. "י", הי"ל המעשל ליה הכא

מפי משום דכן בקר הוי ליה למכתביה דכמיב ברישא (רשון מחרים): ד"ח רבולי עלבא בר' וא"ת בר' וי"ל בר'. נ"ב וי"ל היכא דההיקש מכטל הג"ש לנתרי, או אמריען הג"ש שלים מיה להו משל היה לעולה אית להו ג"ש דעוכך, ומ"מ הייא שלה מהיש שלה לוי בקר היין ליים לקיים הג"ש העלך, בלומר גם הסיקש טוב דיש לקימה במה שטבל (ישון מחרים): ד"ח גפר ברי א"ב אשב גיילות בכבף שקלים מנא להו, ואומר ר"ית דעשום אים הייל שלא היא ספיקו ממור מודאו מפיק ליה מנה שטבל (ישון מחרים): ד"ח נפר ברי א"ב אשב גיילות בכבף שקלים מנה להו ג"ש דעוכך, ומ"מ הייא שלא היא ספיקו ממור מודאו מפיק ליה מנה שטבל (ישון מחרים): ד"ח נפר ברי א"ב אשב גיילות בכבף שקלים מנה להו, ואומר ר"ית דעשום אום הכי לא ביה שלא מלה במה שטבל (ישון מחרים): ד"ח נפר ברי א"ב אשב גיילות בכבף שקלים בנישל הו ג"ש דעוכך, ומ"מ הייא שלא מדיק בלים הייק שלה בלו ביש להו ג"ש דעוכל היים לא מלו ב"ש למים להו ג"ש דעובל היים לא מלו ב"ב להיים לא הייה ביים ביים הייק שוב ברי א"ב אשבר ברי א"ב אשב גיילות ביים להיים להו ג"ש דערכך, ומ"מ הייא שלא היא ביים לא הייק ביים להיים להו ב"ש למים להו ג"ש דערכך, וי"מ הייא שלא היא הייק ביים להיים להו ב"ש הייק ביים להיים להו ב"ב ברי א"ב אובל היים להו ב"ב ברי א"ב בר ברי א"ב אשם ב"ב" בייש היים ב"ב" בייש היים ב"ב" בייש ב"ב" בייש היים ב"ב" בייש ב"ב" בייש ב"ב" בייש ב"ב"ב בייש היים ב"ב"ב בייש ב"ב"ב בייש היים ב"ב"ב בייש ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב